

Uit het juiste hout gesneden

Werken met volwassenen of jongeren met (een vermoeden van) een verstandelijke beperking en gedrags- en emotionele stoornissen, met mensen die geïnterneerd zijn, met jongeren die uitstromen uit gemeenschapsinstellingen, met mensen die voorheen in de (kinder- en jeugd)psychiatrie woonden of die gevolgd worden door een justitie-assistente of jeugdrechter, lijkt wel weggelegd voor de 'happy few'. Je mag namelijk van geen kleintje vervaard zijn. Je moet fysiek sterk zijn om dit werk te kunnen doen. Je moet uit het juiste hout gesneden zijn of zelfs een hoekje af hebben om aan deze uitdaging te beginnen. Daardoor komen er maar zeer weinig mensen in aanmerking om met mensen met moeilijk verstaanbaar gedrag te werken.

Is dat zo? Of is het gelukkig toch allemaal minder zwart-wit? Is het niet eerder een verhaal van er niet alleen voor staan? Van aan de slag gaan over de sectoren heen? Van over de muurtjes durven kijken en bruggen bouwen? Van samen zoeken hoe je van betekenis kan zijn voor elkaar?

We zijn er van overtuigd dat werken met mensen met moeilijk verstaanbaar gedrag, een verhaal kan zijn van het werken met mensen die meer zijn dan hun 'dossier'. Het is een zoektocht naar gelijkwaardigheid, naar gedeelde menselijkheid. Grenzen geven, maar ook durven loslaten. Een verhaal van erkenning en warmte bieden, veiligheid ervaren en het gevoel hebben welkom te zijn en ergens bij te horen. Van zoeken hoe we kunnen blijven in relatie treden, ook als het moeilijk gaat. Met als doel dat elke unieke bewoner de ruimte

krijgt om te groeien en zich te ontplooiën.

Begeleiders, bewoners en hun context ervaren elke dag opnieuw dat het een complexe, onvoorspelbare zoektocht is, die zeer betekenisvol kan zijn voor iedere betrokkene. We laten hen dan ook graag aan het woord:

Eveline Clarys, begeleidster De Cocon:

Werken als begeleider in De Cocon is een uitdagende job. Iedere dag zit vol verrassingen. Je start je dag zonder verwachtingen en je maakt er het beste van. Soms wordt het een topdag, soms een mindere dag. Als begeleider is het belangrijk dat je ook op mindere dagen lichtpuntjes kunt zien. Dit is niet altijd even gemakkelijk, maar net die lichtpuntjes kunnen zien, zorgt ervoor dat je het kan volhouden. Soms een telefoontje met lieve

woorden, dan weer een telefoontje waarbij je allerlei verwijten naar het hoofd krijgt. Het ene is leuker dan het andere, maar beiden zijn veelzeggend. Ook al is het niet aangenaam om verweten te worden, het feit dat ze jou bellen, betekent iets. Natuurlijk is dit als begeleider de ene dag makkelijker om mee om te gaan dan de andere. We zijn en blijven ook maar mensen. Dit begrijpen de personen die we begeleiden ook. We zijn 'een kleine familie' waarbij iedereen zijn goeie en mindere momenten heeft. Het gebeurt ook dat iemand even het domein verlaat. Als begeleider is het niet altijd evident om dan de band te behouden. We blijven dan contact houden via messenger, of blijven dit proberen. Begeleiding is immers meer dan activiteiten en huishoudelijke taken doen. Het (fysiek) aanwezig zijn en nabijheid bieden, is heel belangrijk. De ene dag zal dit zich uiten in activiteiten zoals bakken, dartstornooi, knutselen ... Maar soms is dit ook gewoon 'er zijn' of beschikbaar zijn.

'Kansen geven en blijven geven' is ons motto. Zo zijn we in september op reis geweest naar Center Parcs. Op voorhand wisten we dat dit niet zonder risico was, maar uiteindelijk hebben we een heel aangename tijd gehad. De bewoners stonden in voor het onderhoud van het huisje en het huishouden. Iedere ochtend een ontbijt in het huis en daarna op stap. Lekker uit eten gaan, een boottocht op zee maken ... Kortom, een hele leuke week! Als je met deze doelgroep werkt, is het soms nodig om risico's te nemen. De ene keer is het een succeservaring, soms verbrand je je vingers. Ook de mensen die we begeleiden hebben soms grote dromen en als begeleider is het onze taak om hen hierin te ondersteunen. Niet iedere droom is realistisch, maar het proberen en samen kleine stappen zetten, is onze uitdaging.

Els en Hans, de ouders van Maarten getuigen:

We hadden al een lange zoektocht achter de rug, toen we het aanbod kregen onze zoon te laten verblijven in Laubia. Na verschillende ervaringen van gesloten deuren en wachtlijsten binnen de hulpverlening, zette deze unieke setting binnen De Lovie vzw zijn deuren wagenwijd open voor ons.

Onze aanvankelijke argwaan omwille van de vermeende beslotenheid van hun werking, verdween heel snel. Laubia is niet alleen hét antwoord gebleken voor ons en onze zoon, het is een fantastische werking met een heel warm en hartelijk

team met een bijzonder buikgevoel en heerlijke humor!

Telkens opnieuw zijn we aangenaam verrast van hoe ze creatief omgaan met de bewoners – zo sterk inspeland op hun noden, en met veel respect voor de waarde en de beleving van elke cliënt. Ik heb in een paar maanden tijd gezien hoe onze negentienjarige kerel kon openbloeien en gelukkig zijn. Ik vind het straf dat hij zo vooruit gaat op verschillende vlakken en het verwarmt mijn hart als hij zegt: 'Mama, het voelt hier als elke dag vakantie.' De kracht van de werking van Laubia zit volgens mij onder meer in het maatwerk, veel aandacht, begrenzen waar nodig, maar aan de slag gaan met mogelijkheden en verlangens.

Wij ervaren het team als erg gedreven, enthousiast en altijd klaar voor een grapje. De aangename sfeer in het gebouw zorgt er voor dat wij soms al wel eens eventjes durven 'blijven plakken'.

De grote betrokkenheid bij onze zoon en bij ons, is van onschatbare waarde bij zijn verdere evolutie en zorgt ervoor dat wij hem met een gerust hart een beetje kunnen loslaten.

Interview met Arthur Vermeulen,
bewoner van De Hebe:

Dag Arthur, wie ben je en wat doe je graag?

Ik ben Arthur, 19 jaar en ik vis heel graag. Ik woon al anderhalf jaar in De Hebe.

Wekelijks ga ik vissen in de visvijver op het woonpark. Ik doe dit samen met een begeleider. Ik vis daar op voorns en karpers.

Ga je nog naar school?

Ik volg school in De Pinker op het woonpark en kan er met de fiets naartoe. Op school werk ik vaak in de houtklas. Ik ben trots op mijn viskar die ik daar maakte. Daarmee kan ik mijn visgerief gemakkelijk vervoeren.

Wat is er leuk aan wonen in De Hebe? Wat is er moeilijk?

Ik vind het leuk dat ik elke week kan gaan vissen. Het liefst zou ik elke dag aan de visvijver zitten.

Soms gaan we met de leefgroep op uitstap of vieren we feest. Het recente feestje vond ik echt fijn. Ook het garnaalvissen aan zee in Koksijde vorige zomer vond ik super.

In de leefgroep kan het soms wat druk zijn voor mij. Dan beluister ik muziek om tot rust te komen.

Bedankt, Arthur!

Ben je na het lezen van dit artikel nieuwsgierig geworden naar het werken met mensen met moeilijk verstaanbaar gedrag? Ben jij uit het juiste hout gesneden om met kwetsbare mensen op pad te gaan?

Voor meer informatie of een vrijblijvend gesprek kun je terecht bij Marlies Taillieu (jongerenwerking) via mail naar marlies.taillieu@delovie.be of op het nr. 057 344 264; of bij Melina Clarisse (volwassenenwerking) via mail naar melina.clarisse@delovie.be of op het nr. 057 344 283.

Marlies Taillieu en Melina Clarisse